

BILAR OCH BEKANTSKAPER

Av Inge Bäckström, Harads

Ett hobbyintresse unnar jag alla människor. Modellbygge, musik, fiske, antikviteter, you name it. Det för alltid med sig det där ”sociala”, nya bekantskaper, vänner.

Ett av mina intressen initierades 1938. Jag var åtta år och lekte hemma vid byvägen strax norr om Harads.

Jag fick se någonting fantastiskt. Där kom glidande med grusknaster under däcken en stor, svart blänkande BUICK Limousine med reservhjul i skärmarna. Jag följde den mäktiga bakdelen med blicken. Innan den försvann söderut hördes ett nytt ljud från samma håll. Ännu en -38 Buick limo!

Jag stod som paralyserad, en gapande snorvalp.

Efter en stund hördes nya billjud. En lång rad med olika lastbilar, traktorer och ett slags cirkusvagnar. Jag fick senare veta att det var zigenare av den mäktiga familjen Taikon, som bl.a. ägde fastigheter här och var i Sverige.

Men någonting präglades, som sjönk djupt in i medvetandet, en dröm: en stor, svart, lång, tyst, tung, blänkande Buick 1938.

10 år gick. Skola, finnar, olycklig kärlek.

10 år till. Mera utbildning, lumpen, jobb, ny bil på avbetalning, lycklig kärlek. Småningom t.o.m. en Karmann Ghia.

7 år till. Två flickebarn. Jag hade ropat: ”Titta pappa, en Opel Kapitän! En Pontiac!” Nu ropade dom: Titta pappa, en häst!”

1965. Semesterresa förbi Stockholm. Latenta lidelser förstärktes på Skoklostermuseet, där Gustav V:s Cadillac -39 tronade.

Vi uppsökte en gammelbilshandlare på Valhallavägen. Min ekonomi var på 6000 plus. Inte illa. Men hela tiden fanns den där vaga, halvt omedvetna gestaltningen av en 38:a Buick 3-tons limousine.

- Hade han någon?

- Njæ, men du måste titta på en lika fin bil, nyss avpolletterad av grevinnan Ranghusen.

Vi åkte någon kilometer. Jag anmärkte att grevinnan måste ha varit ganska skitig av sig. Raggarsvängen hade nog kommit emellan.

Det var en Cadillac 60 s 1939. Inte Buick. Inte limousine. Men med reservhjul i framflyglarna. Ingen rak åtta. Men åttacylindrig i alla fall. 2,2 ton.

Priset ackorderades ner till 5000. God hustru biföll, men ångrade sig bittert senare.

Hem till Harads. Ljuddämparen föll av. Det mullrade som åskan, småbilarna blev rädda. Oljekonsumtionen var storartad. Över 60 knutar var den som ett gungande skepp på havet. Allt var lite löst. Allt. Några bybor såg ut att få dåndimpen. 5000:-! TokFAN!!

Så började jättesena kvällar under fyra års tid, delvis i verkstadskällaren hos Karl Gunnar Sandberg – välsignad vare hans själ – och i prästgårdsbodan. Jag hade tänkt reparera lite här och var. Tokfan. Till slut var ramen där, naken plus tusen bitar.

Det blev en amatörrenovering med många nya kontakter med folk i ”branschen” och även kontakter i USA.

Men efter fyra år stod hon där, blänkande, purrande som en kattunge i avgasröret. ”Tokfan” sa grannarna, men tystare, mera dämpat undrande liksom.

- Hur stor motor äre? frågades.

- 5,7 liter, sa jag.

- Jaså, jag menar hur mycke hästkrafter äre?

- Ska de vara SAE, DIN eller Kilowatt?

Och killarna: ”Hur fort går han?”

Sedan följde ett tiotal år av ”Caddy-liv” sommartid.

Rallyn, utställningar, finåka och socialisering. Många minnen. Fler veteranbilar att meka med. Nya bekantskaper.

Det ena leder till det andra. Bland nya vänner var en kanadensare, Bruce Ledingham. Han blev en brevvän i många år. Skaffade mig bl.a. nya kamaxellager.

Bruce Ledingham, Vancouver, USA

Plötsligt skulle vår dotter Sara avsluta gymnasiet och ville ut och resa ett par månader. Så jag frågade Bruce.... Javisst, hon är välkommen till Vancouver, till min sons familj och hans barn, lite yngre än Sara.

Så Sara fick en härlig sommar i British Columbia, allt från flygturer, att sova ute under stjärnorna och fiska salmon (lax) i Stilla Havet.

Efter sjutton år av sporadiska kontakter träffade jag till slut Bruce på en av de största veteranbilsträffarna i USA, Hershey i Pennsylvania, år 1997.

Sara

Vad kan inte hända på grund av en gammal bil?